

ZAMYŠLENÍ K PRVNÍMU ČTENÍ

Skutky apoštolů popisují události, které začínají sesláním Ducha svatého. Hned po něm vystupuje apoštol Petr a mluví veřejně o tom, co se vlastně stalo. Z jeho dlouhé řeči vybíráme některé části. Odvolává se na krále Davida (žil kolem roku 1000 př. Kr.), který se stal vzorem a symbolem mesiáše. (Pramen: vira.cz)

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‘Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se nevíklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano – i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehł porušení. Oznámls mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tvář.’“ Bratři, budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání. Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte. (Sk 2,14.22b-33)

EVANGELIUM

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili pro- roci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Pisma

na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. (Lk 24,13-35)

Každý z evangelistů zdůrazní v závěru svého díla jiné akcenty vzkříšení. Lukáš vybere jako dominantní scénu dvou učedníků, kteří vše vzdají a jdou pryč z Jeruzaléma (60 stadií je cca 11 km). Lámáním chleba na konci příběhu se označuje to, co Ježíš konal při poslední večeři. Jde o znamení eucharistie. (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
proměnil jsi svým vzkříšením šed' našeho běžného dne
a vnořil jsi jej do světla své božské slávy.
Dej, abych tě zakoušel ve všech situacích všedního dne:
při práci, ve chvílích bezradě, ve zklamáních,
ve společenství i v osamocení.
Dej, abych poznal, že jsi už z břehu věčnosti vstoupil
do mého života
a že noříš můj život do vlídného světla své lásky.
Dej, abych uprostřed svého běžného života zakusil,
že povstávám z hrobu svého strachu a své rezignace do života,
který mi věnuješ.
A dej, abych s apoštolem Janem poznal,
že už zde, že všude smím říci: Pán je to. Amen.

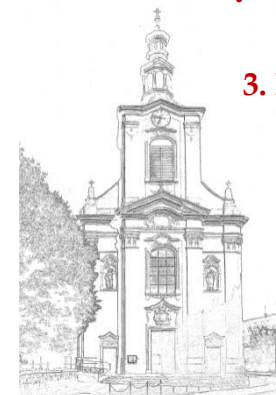
MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Ať to zažíváme popáté nebo posté, neberme za samozřejmost, že každé jaro začne proudit nový život.
- Bez pastýře stádečko zahyne. Potřebuje dobrého pastýře, který se stará, a nehledá ve všem jen sám sebe a své zájmy.
- Žena je kořenem, muž je stromem. Strom vyroste vysoko jen tehdy, má-li silné kořeny.

VÁCLAV č.17. (2017)

30.4.2017

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

**TÝDENÍK
ŘÍMSKOKATOLICKÉ
FARNOSTI**
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	Út 2.5.2017 v 15.00

+ Út – modlitební skupina v 16.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 30.4.2017 za † syna Bohumila

Sulejovice v 10.30 za farníky

Ne 7.5.2017 v 9.00 za † Mařenku Kupiecovou

Sulejovice v 10.30

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

241. Proč se Ježíš tolik zajímá o nemocné?

Ježíš přišel, aby nám zjevil Boží lásku. Tu přinášel především tam, kde jsme se cítili mimořádně ohroženi: v nemoci. Bůh chce, abychom mu věřili a abychom dokázali rozpoznat přicházející Boží království.

Někdy nám až vážná nemoc ukáže, co potřebujeme – ať už zdraví nebo nemocní – nejvíce ze všeho: Boha. Život máme pouze v něm. Proto mají nemocní a hříšníci mimořádný smysl pro to, co je v životě podstatné. Už v Novém zákoně vyhledávali nemocní Ježíšovu blízkost; snažili „se ho dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny“

PAMÁTKY V TÝDNU

2. května pam. sv. Atanáše, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 295 pravděpodobně v Alexandrii, která byla hlavním městem Egypta. V tomto městě se mu také dostalo toho nejlepšího vzdělání a jako dorůstající chlapec v letech 304 a 311 zažil Diokleciánovo a Galeriovo krvavé pronásledování křesťanů, kdy slabí odpadávali a hrdinní vyznavači chodili na mučednickou smrt.

V mladém věku pak odešel do pouště, kde byl nějakou dobu žákem sv. Antonína Poustevníka. Je možné, že již při tomto pobytu v poušti napsal své první spisy: "Reč proti pohanům" a "O vtělení Slova".

Kolem roku 316 začal alexandrijský kněz Arius hlásat svou bludnou nauku, v níž popíral božství Ježíše Krista. Atanáš byl tehdy jáhnem a tajemníkem biskupa Alexandra. Zřejmě se podílel na listu, v němž tento biskup upozorňoval papeže Silvestra a východní biskupy na Ariovy rozrůstající se bludy. Kvůli těmto bludům byl r. 325 svolán Nicejský všeobecný církevní sněm, kterého se v doprovodu biskupa účastnil i Atanáš a patřil tam mezi nejhorlivější obránce pravověrného učení. Koncil v slavnostním vyznání víry zdůraznil, že Ježíš Kristus je jednorozený Boží Syn, který se zrodil z Otce přede všemi věky; pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty z Otcem.

Po koncilu se z Atanáše stal velmi aktivní bojovník proti arianismu. Po smrti biskupa Alexandra byl Atanáš zvolen jeho nástupcem v r. 328. V době jeho první vizitace v rozsáhlé diecézi se rozkolní meleciani chtěli zmocnit jeho biskupství. Melecian byl biskup, který se odtrhl od Církve pro její smířlivý postoj k slabým, kteří v době pronásledování zapřeli a později znovu žádali o přijetí do Církve. Meleciani se spojili s ariány proti Atanášovi. S obžalobou proti němu šli za císařem Konstantinem, ale protože se tam dostavil i Atanáš, poprvé neuspěli. Avšak nevzdali se, svolali proti němu jednostrannou synodu do Tyru, tam ho obvinili a odsoudili. Císař, ač zprvu rozsudek nepřijal, nakonec, aby měl pokoj, poslal Atanáše do vyhnanství v Treviru. V roce 337, když císař zemřel, mohl se Atanáš zase vrátit. Zažil mnohé násilí i vícekrát opakované vyhnanství. To využíval k písemnému vysvětlování a k šíření pravé víry. Ariáni všemožně usilovali o jeho sesazení a mnohokrát jej křivě obžalovali. Ve vyhnanství prožil přes 17 let ze 45 roků, v nichž byl patriarchou. Zemřel ve věku 78 let.

1. května – nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

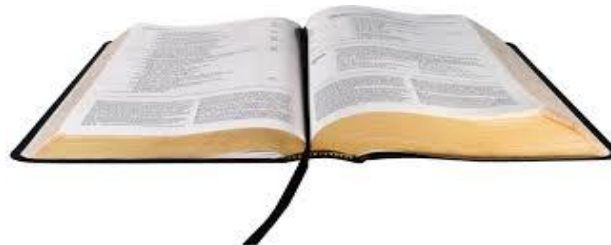
3. května – svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů

4. května – připomínka sv. Floriána, patrona hasičů

6. května – nez. pam. sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka

7. května – 4. neděle velikonoční – Dobrého Pastýře

JAZYK BIBLE Z KNIHY CO JE BIBLE?

Závažnou otázkou je jazyk Bible. Starý zákon je psán hebrejsky, jen v knihách Daniel a Ezdráš jsou menší části aramejské. Nový zákon je však psán řecky. Má to samozřejmě historické důvody. Starý zákon vznikl v Izraeli, který mluvil nejdříve hebrejsky a po návratu z babylónského zajetí (586-538 př. Kr.) aramejsky. To jsou obě semitské řeči, které mají obě značně odchylnou gramatickou i myšlenkovou strukturu od jazyků indoevropských. Nový zákon je psán pozdní helénistickou řečtinou, které se odborně říká koiné (zkratka z vazby hē koinē dialektos = obecné, obecně rozšířené nářečí). I tato řeč se liší od řečtiny klasické, ať už starší, Homérovy, nebo pozdější, totiž velkých dramatiků a básníků řeckého "zlatého věku". Tím vzniká mezi Starým a Novým zákonem jakási nesourodost, diskrepance, napětí, ba jakási dynamická oscilace. Přecházet ze Starého do Nového a naopak je sice pro biblického teologa nezbytně nutné, Nový se stále na Starý odvolává, Starý je jakýmsi pojmovým a myšlenkovým pozadím Nového, ale přecházet ze Starého do Nového či naopak, vztahovat je navzájem, je už i pro jejich jazykovou různost vždy čin odvahy s rizikem překvapení.

Jakoby se mezi oběma Zákony vedl živý rozhovor, do něhož je třeba vstoupit, máme-li rozumět jejich vzájemnému vztahu.

Třeba se vám toto tvrzení zdá přehnané. Vystoupí nám před očima mnohem zřetelněji, když se trochu zamyslíme nad tím, v čem se hebrejské myšlení i vyjadřování liší od našeho, indoevropského. Několik příkladů: Substantivum je u nás abstrakce objektu, zbaveného nepodstatných atributů. Hebrejščina má místo substantiva nomen, což je spíše název jsoucna, které vystupuje z latence do aktuality, ze vzdálení do přítomnosti tím, že je pojmenováním přivoláno. Substantivum umožňuje věci se zmocnit, nomen umožňuje setkat se s pojmenovaným. Podobně u slovesa: Naše sloveso třídí v čase, vidy jsou v něm kategorie podružná. V semitských jazycích je to naopak: Konstitutivní jsou vidy (aspekty), tedy dokonavost či nedokonavost. Zařazení do časové posloupnosti vzniká až druhotně na základě určité sekvence vidů. Rozeznávají se především akce konstitutivní či aktuální, dění hotové či nehotové. Také v syntaxi jsou závažné rozdíly. Indoevropská hypotaxe vede do kauzality, kdežto semitská parataxe dějů, řazených ne vedle sebe, nýbrž za sebou, předpokládá, že každá nová akce je výsledkem nového rozhodnutí, které ovšem může být rozhodnutím darovaným. Tak je všechno dění stále otevřené zásahu shůry a popisovat je jako imanentně koncipovanou historii je něco podobného jako měřit vzdálenosti na litry. Zabýval jsem se touto problematikou v šedesátých letech ve své habilitační práci - je to dobrodružství.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je klíčem k pochopení dějin

(Podle knihy *Kristus vás miluje* - Jan Pavel II. mládeži, vydalo nakl. Paulínky, Praha 2001.)

Každý z nás je osobně povolán. Tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista se týká celých lidských dějin, působí změnu lidské bytosti a má moc přinést nový život, po kterém všichni toužíme, když se chceme realizovat a být šťastni.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je tak klíčem k pochopení dějin světa i dějin celého stvoření a je hlavním klíčem k pochopení dějin člověka. Člověk, stejně jako celé stvoření, je podřízen zákonu smrti. V listu Židům čteme: "Je určeno, že lidé mají zemřít." (Žid 9,27) Avšak díky tomu, co Kristus učinil, byl onen zákon podřízen zákonu jinému - zákonu života. Díky zmrtvýchvstání Ježíše Krista člověk neexistuje jen pro smrt, ale existuje pro život, který se má zjevit v nás. To je život, který přinesl Kristus na svět (Jan 1,4).

Sbírka minulou neděli vynesla 3. 100,- Kč.

Děkujeme.